

בש"פ 6357/22 - פלונית נגד פלוני, בעצמו

בבית המשפט העליון

בש"פ 6357/22

לפני: כבוד הנשיאה א' חיות

התובעת בתיק 1311412/2 (בית פלונית
הדין הרבני האזורי בנתניה):

נ ג ד

הנתבע בתיק 1311412/2 (בית פלוני
הדין הרבני האזורי בנתניה):

הודעת בית הדין הרבני האזורי בנתניה מיום
20.9.2022 לפי סעיף 2(ב) לחוק בתי-דין דתיים
(מניעת הפרעה), התשכ"ה-1965;
עמדת הנתבע מיום 31.10.2022;
עמדת היועץ המשפטי לשיפוט הרבני מיום
2.11.2022

בשם הנתבע בתיק 1311412/2 בעצמו
(בית הדין הרבני האזורי בנתניה):

בשם היועץ המשפטי לשיפוט
הרבני: עו"ד רפי רכס

החלטה

1. בהתאם לסעיף 2(ב) לחוק בתי-דין דתיים (מניעת הפרעה), התשכ"ה-1965 (להלן: חוק מניעת הפרעה),
הובאו לעיוני שתי החלטות שנתן בית הדין הרבני האזורי בנתניה (להלן: בית הדין) ביום 20.9.2022, בגדרן נתן בית הדין

עמוד 1

"הבהרה" כהשלמה להחלטה קודמת מיום 18.7.2022, לפיה הושת על הנתבע בתיק 1311412/2 (להלן: הנתבע) קנס בסך 1,000 ש"ח, וזאת בגין התנהגותו באולם בית הדין "בדרך פרועה ומבישה אשר הפריעה למהלך הדיון". עוד צוין כי ההחלטה מיום 18.7.2022 "לא טופלה ולא נשלחה", ככל הנראה בשל תקלה טכנית. בנסיבות אלו הוריתי לצדדים להליך, כמו גם ליועץ המשפטי לשיפוט הרבני (להלן: היועץ), למסור את התייחסותם לקנס שהוטל על הנתבע.

2. הנתבע מבקש להביע את התנצלותו בפני בית הדין על התנהגותו במהלך הדיון. לצד זאת, הוא מלין על כך שהוא לבדו חויב בקנס אף שהדיון כולו "התנהל בשיח קולני", תוך שהוא והתובעת התפרצו האחד לדברי השנייה. עוד מציין הנתבע כי לשיטתו צורת הענישה של בית הדין הייתה נוקשה, ושהתפרץ לדיון נוכח "טענות שקריות" שהעלתה התובעת. כמו כן עומד הנתבע על קשייו הכלכליים. על רקע זה סבור הנתבע כי יש להורות על ביטול הקנס, ולחלופין להפחיתו או להורות על פריסתו לתשלומים. התובעת לא הגישה את התייחסותה לעניין הקנס, וזאת על אף שהמועד להגשתה חלף.

3. היועץ מציין כי הקנס הוטל על הנתבע בשל "התנהגותו הפרועה והמבישה" והפרעותיו החוזרות והנשנות למהלך הדיון. בתוך כך, מדגיש היועץ כי הנתבע התפרץ שוב ושוב לדיון; צעק והרים את קולו על בית הדין; ואמר ביטויים שאינם ראויים להיאמר. היועץ מוסיף כי בתחילת הדיון התובעת התפרצה אף היא לדיון, אך בהמשך נשמעה להתראות בית הדין ופסקה מלהפריע למהלך הדברים, בעוד שהנתבע התעלם מההתראות החוזרות והנשנות ולא חדל מהתנהגותו. היועץ סבור כי התנצלות הנתבע מאשרת ומאמתת את המתואר לגבי התנהגותו, וכי יש להטיל ספק בכנותה. בנסיבות אלו, היועץ סבור כי הקנס הוטל על הנתבע בהתאם להוראות החוק והפסיקה, וכי הוא מידתי וסביר.

לצד זאת מציין היועץ כי החלטת בית הדין מיום 18.7.2022 אמנם התמקדה בהפרעות החוזרות של הנתבע למהלך הדיון, אך היועץ סבור שהיה על בית הדין לתאר בפירוט גם התפרצויות נוספות, שהוזכרו בהחלטת ה"הבהרה" שניתנה ביום 20.9.2022. עוד מסביר היועץ כי התיעוד בפרוטוקול הדיון היה חסר בכל הנוגע לאותן התפרצויות נוספות, וכי החלטת ההבהרה ניתנה על מנת להשלים את התמונה העולה מן הפרוטוקול.

4. לאחר שעיינתי בחומרים שהובאו בפניי, ולא בלי התלבטות, הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להתערב בסנקציה שהוטלה על הנתבע מכוח סעיף 2(א) לחוק מניעת הפרעה.

5. כפי שהובהר לא אחת בפסיקה, הסמכות הקבועה בסעיף 2(א) לחוק מניעת הפרעה היא סמכות מרחיקת-לכת ויוצאת-דופן, "שכן בית הדין מאשים וגוזר את הדין על אתר ובכוחות עצמו, בהליכים מזורזים ובלא שמתקיים הליך פלילי כהלכתו" (בש"פ 10071/06 פלונית נ' פלוני, פסקה 4 (7.12.2006) (להלן: עניין פלונית)). נוכח זאת התוו החוק והפסיקה תנאים למימוש סמכות זו, במטרה לשמור על זכויות המעורבים (ראו: בש"פ 8496/20 פלונית נ' פלוני, פסקה 3 (15.12.2020)) - ובהם החובה לפרט בפרוטוקול את התנהגותו הפסולה של בעל הדין באופן מפורט ככל האפשר, "משל היה פרוטוקול הדיון 'כתב אישום' המוגש על-ידי בית הדין" (עניין פלונית, בפסקה 4; ראו גם: בש"פ 9905/16 פלוני נ' פלונית, פסקה 9 והאסמכתאות שם (31.1.2017); והשוו: בש"פ 6242/21 בר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (17.11.2021)). בענייננו, כפי שהודה היועץ, דומה כי פרוטוקול הדיון אינו משקף את מלוא "תיאור התפרצויותיהם והרמות הקול של הצדדים ובהמשך של [הנתבע] בבית הדין", והחלטת ההבהרה נועדה "להשלים את החסר" ולתאר פרטים בנוגע להתנהגותו של הנתבע אשר לא תועדו בפרוטוקול (בפסקאות 7-8 להודעת היועץ).

על רקע האמור, יש טעם לפגם בכך שעל הנתבע הוטלה סנקציה מכוח חוק מניעת הפרעה מבלי ש"כתב האישום" בעניינו - דהיינו, פרוטוקול הדיון - כלל פירוט מלא של הנסיבות שהובילו להטלת הסנקציה. פגם זה מתחדד נוכח העובדה שהנסיבות האמורות אף לא תוארו במלואן בהחלטת הקנס עצמה, אלא בהחלטת הבהרה שניתנה חודשיים לאחר מכן, ונוכח השלב המאוחר בו הועברה ההחלטה בדבר הטלת הקנס לבית המשפט העליון.

6. עם זאת, בנסיבות העניין שלפנינו, אני סבורה כי די בתיעוד החלקי שבפרוטוקול הדיון כדי להוביל למסקנה לפיה אין הצדקה להתערבות בהחלטת בית הדין בעניין הטלת הקנס. פרוטוקול הדיון כולל תיעוד להפרעות מרובות של הנתבע למהלך הדיון, וכן להתראות מפורשות וחוזרות של בית הדין לפיהן צפוי לנתבע עונש של קנס אם לא יחדל מהתנהגותו. כך למשל, כעולה מן הפרוטוקול, במהלך חקירת הנתבע ובעקבות חילופי דברים שלו עם התובעת, ציין בית הדין: "מתרה בשני הצדדים אם ידברו ללא רשות נקנס אתכם" (שורה 63 לפרוטוקול). בסמוך לאחר מכן התפרץ הנתבע במהלך החקירה, ובית הדין שב והדגיש: "מתרה שוב באיש, לא לדבר ללא רשות מתחיל ב-1000 ש"ח ולא נוותר על זה". בהמשך הדיון נרשמו חילופי דברים נוספים בין הנתבע והתובעת, ובית הדין ציין בפעם השלישית: "אני מתרה פעם נוספת ומי מכם שיתפרץ פעם נוספת יחויב ב-1000 ש"ח. ואם ימשיך יהיה 2000 ש"ח" (שורות 102-103). חרף זאת לא שעה הנתבע להתראות, ובמהלך חקירת התובעת התפרץ פעם נוספת. בשלב זה קבע בית הדין: "מורה לחייב את האיש בסך 1000 ש"ח בגין התפרצות לדיון. נזהיר שוב פעם הבאה זה יהיה 2000 ש"ח" (שורות 245-246).

7. בנסיבות אלו, שוכנעתי כי דרך התנהלותו של הנתבע בפני בית הדין הרבני והפרעותיו החוזרות ונשנות למהלך הדיון, הצדיקו את הסנקציה שהוטלה עליו מכוח סעיף 2(א) לחוק מניעת הפרעה. כמו כן אני סבורה כי סכום הקנס הוא סביר בנסיבות העניין (השוו, למשל: בש"פ 7984/20 פלוני נ' פלוני (14.1.2021); בש"פ 8517/18 פלוני נ' פלוני (24.12.2018)).

8. נוכח האמור, לא מצאתי לנכון לעשות שימוש בסמכותי לבטל את הקנס או לשנותו לקולה לפי חוק מניעת הפרעה, והקנס שהוטל על הנתבע יישאר על כנו.

ניתנה היום, כ"ב בחשוון התשפ"ג (16.11.2022).

ה נ ש י א ה